Ч. 120 (13.068). Львів, четвер 2. червня 1932. Pocztowa opłata opłacono ryczałtem. РІК LIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло". Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Четвертьрічно 14·00 „
Піврічно 26·00 „
Річно 48·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Виконайте свій обовязок!

Львів, 31. травня 1932.

Поважна господарська кріза, що відбилася болючо на всьому нашому житті, не поминула й незалежної української національної преси. Наша преса теж відчула прикро цю загальну господарську скруту. Одначе ми стали вже на такому культурному рівні, що без своєї незалежної преси ніяк обійтися не можемо і то навіть тоді, колиб господарська кріза прибрала ще більші та глибші розміри.

Бож преса стала нині незаступимим засобом звязків з широким світом. Вона стала для духових потреб нашого громадянства засобом першої необхідности. Цього ніхто тепер не заперечить. І як преса розуміє та здає собі докладно справу з того, чим вона є і чим має бути для громадянства, так це останнє повиннοб також дуже добре розуміти й відчувати найболючіші бодай потреби преси. На жаль, у нас не все так діється! Наше громадянство, що так зжилося вже зі своєю національною пресою, не все бажає розуміти та виконувати свої зобовязання супроти неї. Це тим прикріше, що ці зобовязання не такі то вже великі. Крім моральної незалежна українська преса потребує ще й матеріяльної підтримки у виді точно вплачуваної передплати. Колиб це розуміли добре консументи української національної преси, то тим не тільки не допускалиб до багатьох її прикрощів і труднощів, але й моглиб її матеріяльно вивінувати так, що не треба булоб перед світом стидатись за її скупі розміри та менше ніж скромний тираж.

Навіть у часах найбільшої господарської кризи мусить громадянство підтримати свою пресу, коли хоче, щоби не тільки задовольняти свої культурні потреби, але й виправдати свої великі національні аспірації. Бо саме диспропорція між цими аспіраціями та колективним уфундовуванням своєї незалежної преси може стати чи не найприкрішим показчиком культурного рівня українського громадянства.

Стоїмо на порозі найважчих літніх місяців, коли весь загал відчуває найбільше господарські злидні та матеріяльні труднощі. Вони можуть болючо вдарити і по нашій пресі. Але саме тому, щоби це не сталося, саме тому, щоби нашому громадянству звернути увагу на його зобовязання супроти своєї преси, ми поважились написати ці стрічки. Висновки з них для кожного ясні. Тому й не вважаємо за доцільне їх на цьому місці широко зясовувати. Маємо надію і віримо, що читачі української преси, зокремаж передплатники нашого щоденника не забудуть і в цих прикрих, літніх місяцях на свій обовязок супроти незалежної української національної преси.

Історична година Німеччини.

ДИМІСІЯ КАБІНЕТУ БРІНІНҐА.

Львів, 31. травня 1932.

Канцлер Брінінґ правив Німеччиною трохи більше 2-ох років: прийшов до влади в березні 1930 року після упадку соціялістичного кабінету Міллера. За той розмірно короткий час вславився, як могутня індивідуальність, з такими великими особистими прикметами й таким високим особистим авторитетом, що навіть найзавзятіші противники режиму не тільки не атакували особи канцлера, але й від час-до-часу деклямували під його адресою куртуазійні компліменти. Однак з іменем Брінінґа помалу нерозривно звязувалась система і боротьба довкола пануючої в Німеччині політичної системи була боротьбою довкола особи Брінінґа. Бо й справді: закордонна чи внутрішня політика, політика фінансова й господарська чи справи політики військової — всі ці найповажніші ділянки державного життя Німеччини стояли під переможним впливом самого Брінінґа, ніщо важливого в цих ділянках не ділялось без його апробати й нічого такого, чого він не вмів би сам боронити й оборонити. І тому Німеччина та закордон не знали імен німецьких ресортових міністрів — хіба за винятком міністра ґен. Гренера у звязку з його виступами в останніх часах, — зате знали імя канцлера Брінінґа, про якого щораз голосніше казалося, що це найталановитший державний діяч Німеччини від часів Бісмарка.

Канцлер Брінінґ належить до партії „центру", яка є справді центральною ґрупою у конфіґурації політичних ґруп Німеччини та стоїть беззастережно на ґрунті републиканської веймарської конституції, себто на ґрунті демократії і парляментаризму. Парадокс німецьких відносин схотів, щоби Брінінґ, спираючись у парляменті (райхстаґу) на центро-ліву більшість, та зокрема на голоси соціял-демократів, для ратування ситуації мусів щораз більше нехтувати парляментарною установою та правити при помочі декретів. Але це не була особиста боротьба за владу. Це була боротьба за охорону держави перед нагальними потрясеннями і взагалі всякими соціяльно-політичними несподіванками, яких небезпека виринала автоматично з перспективою появи при кермі влади націонал-соціялістів Гітлера. В обличчю тієї небезпеки соціял-демократи підтримували Брінінґа в усіх найкритичніших для нього моментах, затверджуючи драконські фінансові декрети, глядючи крізь пальці на націоналістичну радикалізацію райхсвери та голосуючи за відкладанням парляментарних сесій. Ця примусова ситуація німецьких ес-деків стала теж їх траґедією: могутня німецька соціял-демократія тратила щораз більше впливи серед мас, тратила щораз більше авторитет та своєю тактикою, яка мала ратувати край і нарід від небезпеки ґітлеризму, в дальших наслідках той самий ґітлеризм скріплювала. Довго держава не могла вертітися у такому завороженому колі. Канцлер Брінінґ сподівався, що дістане підтримку від закордону через вирішення проблеми репарацій та частинне облекшення військових клявзуль версайського договору. Досі не сталося одно ані друге. Над справою репарацій має радити льозанська конференція, військові справи застрягли безнадійно на женевській конференції розброєння. Тому світ сподівався побачити Брінінґа ще в Льозанні, як на тому міжнародньому грищі, яке мало вирішити також долю й обличчя німецького уряду на внутрішньому терені.

Але розвиток внутрішніх відносин у Німеччині йшов швидше, ніж це можна було теоретично плянувати собі. З одного боку шалена радикалізація настроїв, яка з позапарляментарної течії нац.-соц. руху зробила найсильнішу парляментарну групу, що в цілому ряді союзних німецьких країв здобула собі вже більшість, — з другого боку позакулісові інтриґи довкола маршала Гінденбурґа мусіли спричинити упадок кабінету Брінінґа. Тримався він авторитетом канцлера, опертого об авторитет президента. Цей останній авторитет ще збільшився після побіди над Гітлером у президентських виборах. Але й Гінденбурґ не міг і не схотів правити вічно проти стихії і класти свій підпис під щораз нові декрети — без виглядів на покращання ситуації, яка від такої перманентної провізорії покращати не могла.

Брінінґ подався до димісії в моменті найменше сподіванім. Усі німецькі та чужинецькі часописи в один голос признають, що це не є звичайна кріза кабінету, лише переломова історична подія. Доля Німеччини опинилася у руках Гінденбурґа. На яких підставах покличе він новий уряд, кому доручить місію творення уряду, чи доведе до розвязання райхстаґу і нових виборів чи теж передасть владу довіреному собі гуртові ґенералів і політиків — це важко нині сказати. Невідомо теж, як уложаться відносини між Німеччиною і закордоном, чи наступить у Німеччині період грошевої інфляції, чи найдеться якась гать для націоналістичного розгону ґітлерівців, уже нині тріюмфуючих з упадку Брінінґа, — все це покаже найближча будуччина. Сьогодні весь світ і сама Німеччина глядить у ту будуччину з найбільшою журбою.

Українська Енциклопедія.

(Під увагу українському громадянству).

В найближчих тижнях вийдуть два останні зшитки II. тому Української Загальної Енциклопедії і таким чином широкі круги нашого громадянства матимуть у руках ще перед феріями два повні томи першої української енциклопедії. Найдальше до року повинен вийти і третій, останній том, що буде завершенням цілої великої праці.

Багато наших маловірів, почувши перед двома роками про ініціятиву в цій справі і прочитавши проспект Видавництва, похитувало недовірчиво головою: Де нам, мовляв, до того? З ким і якими засобами? І ось по двох роках послідовної праці В-ва навіть ті маловіри побачили на власні очі, що ми не гірші від інших, що є в нас люди знання, що найшлися й засоби на велике культурне діло. Доказом цього саме дві обємисті книги нашої національної енциклопедії.

Поява української енциклопедії на обездоленій Галицькій Землі — явище не тільки незвичайно потішаюче, відрадне, а просто небуденне. Подумати тільки, в яких часах і обставинах ми на неї спромоглися! А коли взяти під увагу ще й теперішню загальну скруту, що особливо тяжко відбилася на книжковому ринку, то ініціяторам треба було мати справді велике зрозуміння необхідности у культурного народу енциклопедії в його рідній мові, а крім того ще й багато твердої волі, аби могти забратися до її видання. Це зрозуміння великої потреби такого твору, ця залізна воля й віра в успіх лове

ли до того, що ми можемо нині гордитися: дві третини задуманої праці вже поза нами!

Людське знання вже давно поширилося до таких розмірів, що його не в силі охопити ніяка людина, не тільки в цілости, але навіть в окремій ділянці. Ніяка школа, не то середня, а навіть висока, не може дати свому вихованкові відомостей з усіх галузей людського знання, з найріжнороднійших ділянок людської культури. В школах набираємо знання з одної чи найбільше з кількох ділянок, тому після покінчення їх стрічаємося в нашому щоденному житті з такою масою всяких річей і явищ, про які нічого в школі не чували, а які кожна інтелігентна людина повинна знати й розуміти.

А що вже казати про відомости з українознавства серед нашого загалу! Виховані переважно в чужій школі, під впливами чужої культури — якже мало знаємо й розуміємо ріжні явища з рідної історії, літератури, побуту, — взагалі того всього, що складається на цілість нашого національного життя! Якже слабо розуміємо й цінимо ріжні наші культурні надбання й досягнення, і як часто воно буває, що починаємо ними цікавитися й займатися щойно тоді, коли на них звернули вже увагу культурні чужинці!

І саме тут наша енцикльопедія, справжня „книжка для всіх", віддає нам неоцінені прислуги. Вона несе між наші маси несфальшоване знання про вселюдську культуру і про наш вклад у неї, вона підносить тимсамим ті маси на вищий освітній рівень, вона скріпляє їх національну свідомість і відпорність на шкідливі чужі впливи. Словом: Українська Загальна Енцикльопедія є і мусить стати кожному українцеві найкращим дорадником, його підручною книгою, бо вона є книгою відомостей з усіх найновіших досягнень науки в найширшому розумінні цього слова.

Зрозумів це наш інтелігентний загал, тому дуже поважне число українських громадян стало передплатниками Української Загальної Енцикльопедії. Одначе, як нас повідомляють, лиш якась частина тих передплатників виконує точно свої зобовязання супроти Видавництва. Більшість їх — і то нерідко добре ситуованих — відтягається від свого обовязку, забуваючи, що цим ставить В-во у скрутне положення і не дає йому змоги вивязатися зі своєї задачі в означеному речинці та спиняє правильний вихід поодиноких зшитків. Що більше: наслідком такої дивної байдужности значного числа передплатників поява третього тому, в якому найдуть місце огляди з усіх ділянок українського життя від часів найдавніших аж по нинішній день, може значно припізнитися.

Думаємо, що українське громадянство, а зокрема всі довжники „УЗЕ", не зважаючи на велику матеріяльну скруту, відгукнуться як слід на зазив Вид-ва, поміщений у вчорашньому числі „Діла", чим дадуть доказ, що вони таки доросли до того, аби дістати нарешті в руки повну Загальну Українську Енцикльопедію.

І. Н.

Відгомін загального перепису населення перед судом.

Українець — переписний комісар під замітом переписних зловживань.

Ще дня 14. квітня ц. р. відбулася в львівському окружному суді розправа проти **п. Івана Барана,** громадського секретаря з Любіня Великого, якого обвинувачували за зловживання в часі загального перепису населення. Ці зловживання мали полягати в тому, що обв. І. Баран вписав у переписному аркуші у відділі „рідна мова" декільком римо-католицьким селянам українську мову. Свідки й одночасно інтересовані в переписі римо-католики-селяни зізнали були, що п. І. Баран вписав їм у аркушах українську мову за їх рідну мову на виразне їх побажання. Дня 14 квітня розправа не закінчилась тому, що не було одного свідка, який мав обтяжити своїми зізнаннями обвинуваченого.

Продовження і закінчення розправи відбулося 31. травня ц. р. Розправа закінчилася для **п. Івана Барана увільняючим присудом.** Отже і суд не міг не признати, що рідною мовою для численних наших селян римо-католиків є мова українська, а не польська, як цього бажають місцеві поляки-шовіністи.

Обвинуваченого боронив адвокат **д-р Володимир Старосольський.**

Сокільський марш у житті Українського Сокільства.

(З приводу Сокільського Окружного Свята, запowiженого на день 5. червня 1932 р. з нагоди 30-ліття сокільського маршу).

Саме минає трицять літ, як уперше залунали слова сокільського маршу серед Української Сокільської Організації. Сокільський марш зробив від першої хвилини велике враження, а наслідком своєї бадьорости скоро розповсюднився і поніс ідею Українського Сокільства не лише по Землі Українській, але й за кордон. Повстали українські сокільські організації в ЧСР., Югославії, а навіть за океаном. Українська Сокільська Організація в краю пройшла великий шлях, шлях дуже часто важкий, тернистий. І в тих важких хвилинах одинокою розрадою були животворні слова нашого сокільського маршу, які підбадьорували і заохочували до дальшої праці.

„Соколи, Соколи! Ставаймо в ряди....!"

Ось слова, якими починається наш сокільський марш. Він кличе до всіх Соколів, взиває їх ставати в ряд без огляду на суспільні ріжниці, бо кожний, хто працює для розвитку Сокільської Організації, працює для добра своєї Батьківщини. А саме праця є мірилом вартости одиниці.

А дальше:

„В здоровому тілі здорові душі,
Де сила, там воля витає."

Сокільська Організація поставила собі за ціль плекати фізичне і моральне здоровля нашого народу та розбуджувати незломну віру у краще будуче. Зміст сокільського маршу є немов нарисом змагань і завдань нашої Сокільської Організації. Своїм змістом сокільський марш захопив українське громадянство і Сокільська Організація з дня на день зростає в силу.

В неділю, 5. червня 1932 р. святкує Українське Сокільство 30-ліття істнування сокільського маршу Сокільським Окружним Святом, яке зачнеться в год. 3.30 попол. на площі „С.-Б." у Львові. Програма С. О. Свята у Львові така: 1. Привіт — виголосить адв. д-р Мих. Волошин. 2. Вправи вільноруч побратимів. 3. Вправи серпами сестер. 4. Вправи на конях побратимів. 5. Змагання в бігах на 100 м., гінцях 4×100 м. вилазі по линві побратимів. 6. Вправи на приладах побратимів і сестер. 7. Вправи дорости хлопячого й дівочого. 8. Масові вежі.

„Сокіл".

Гітлер за порозумінням з Англією.

„Дейлі Скеч" оголошує розмову свого кореспондента з Гітлером. Гітлер заявив, що Німеччині не бракує державного мужа типу англійського Кромвеля. Від 13 років він мріє про англійсько-німецьке порозуміння. Німецько-французьке порозуміння, на його думку, не дасться здійснити. Англія повинна мати найбільшу на світі фльоту, Німеччина найсильнішу на світі сухопутну армію. Тим способом можна би привернути захитану в Европі рівновагу. Націонал-соціялісти заявив Гітлер, займуть супроти династії Гогенцолернів позитивне становище. Німеччина не може платити репарацій, бо находиться в нужді.

Протидержавний заговір в Бразилії.

В Бразилії викрили великий заговір, що підготовляв державний замах. Заговірники відбували наради на кружляку „Сан Педро", якого залога теж належала до змови. Довідавшись про це, влада окружила „Сан Педро" двома ескадрами торпедовців з лінійним кружляком. Оптичними сиґналами повідомили капітана корабля, що як не піддасться до 10 мінут, розпічнуть атаку. Заговірники піддалися. Корабель затягнули до порту в Ріо де Джанейро. Між заговірниками було 8 бувших міністрів, 4 генерали, 1 контрадмірал і вищі старшини від авіятики. Всіх перевезли до вязниці. У звязку з тим міністерство війни суспендувало всіх летунських старшин. На кружляку „Сан Педро" найшли багато доказового матеріялу, з якого виходить, що заговір був плянований на 6. червня ц. р.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 2. ЧЕРВНЯ 1932.

М. РУДНИЦЬКИЙ.

Ґеній і талант.

II. Талант, зовнішні впливи та роля критики.

Таланти наслідуємо і вчимось від них; тайни їхнього стилю і композиції, засоби відкритих ними форм та ідей можемо підглядати, перетворювати, передавати, поширювати. У талановитих творах можемо відокремлювати форму від ідеї так, наче би вони могли жити незалежно від себе, поза твором.

Твори ґеніїв наслідувані талантами нагадують убрання дорослої людини надягнене дітваком: це карикатура. Все те, що у творі ґеніяльної одиниці стає характеристикою його оригінальности, глибини та сили, передане іншими засобами — пересуває всі відношення вартостей і стає ознакою поверховности та силуваної пози.

Ті самі слова та образи, повторені з пієтизмом за ґенієм талановитим письменником, розпадаються, не маючи між собою одної зеднальної ланки: індивідуальности, що надає їм увесь зміст. Так само армія, складена з баранів, що має провідником льва, стає непереможною силою, а армія львів, що має провідником барана, розсівається як безсила отара.

Характеристичний для ґенія факт, що все те, що спутало би творчість таланту та прояв його індивідуальности, у нього саме їх зміцнює. Суспільні обставини, недуга, надто систематична або надто безладна праця, непередбачені випадкові перепони — все це для нього не супротивний, а сприятливий вітер.

Саме той дивний звязок творчого акту із ріжними, одночасно випадковими й непереможними обставинами набирає сили виїмкового прикладу; ґеніяльний твір звязаний із своерідним ґрунтом та індивідуальним зусиллям, так само як кожний інший твір, але він висловлює з незвичайною силою ще й інше зусилля: вийти поза впливи історичного моменту.

Може саме тому Кант хотів залишити поняття ґенія тільки для мистців, що мають повну свободу уяви. Відкриття та винаходи вчених залежні від праці їхніх попередників; їхні „ідеї" називаємо перестарілими тому, що їм на зміну приходять нові, згідні з поступом даної царини дослідів. А проте ґеній великих учених не тратить нічого від „поступу"; ґеніяльна ідея, навіть чисто наукова, оживає за кожним разом, коли починаємо шукати її звязків із особою творця.

Ґеніяльні наукові ідеї, що зміняють наші погляди про світ, теж тільки індивідуальний твір, такий самий, як ті, що стають основою фільософічного світогляду або джерелом мистецьких творів.

Біольоґічні, історичні та психольоґічні впливи на ґеніяльний твір цікавіші для нас ніж впливи на талановитий твір тому, що між причинами, які могли заважити на творі, і самим твором критична аналіза надибує irreductibile quid найбільше зближене до ідеї творчости — непередбачливої гри уяви. Чи ґеній творить при напрузі, що межує із фізичним терпінням, якби хотів скинути зі себе нестерпний тягар, чи залишає твір, наче сліди ніг на піску у молодечім гоні за хвилями життя, — завсіди його твір має більш із змагання, як з осягу, більш з ідеї, що відкриває потенціяльні можливості, ніж із довершеного самодоцільного діла.

Знаємо незвичайно гармонійні, зрілі та привабливі таланти, які волімо від ґеніїв тому, що вони ближчі нам, більш людські, приємнішими та лекшими стежками ведуть нас від нашої буденщини у свій світ, далекий від дикого траґізму ґеніїв.

Світ ґеніїв — синтеза, яку мусимо приняти як саму людину що стоїть поза нею: з усім

Гінденбурґ творить новий кабінет.

БЕРЛІН, 31.V. ПАТ. Розмова Гінденбурґа з представниками соціял-дем. партії тревала 6 мінут, зате з Гітлером розмовляв президент майже годину. На основі інформації з парляментарних кол Гінденбурґ у розмові з представниками соціяльних демократів зазначив, що рішився витревати на парляментарному становищі. Задумує створити кабінет, опертий на парляментарній більшости. Кандидатуру Ґайля на становище канцлера уважають там виключеною. Як кандидата на канцлера називають гр. Вестарпа. Гінденбурґ мав заявити, що до вечора скінчить розмови з представниками партій а в середу іменує канцлера. Він рішився розвязати райхстаґ і розписати нові вибори аж в осени. Новий кабінет буде тільки переходовий. На становищі міністра Райхсвери називають знову ґенерала Шляйхера, кандидатом до теки міністра закорд. справ є німецький амбасадор у Льондоні, Найрат.

Присилайте жертви на будову нагробника Іванові Франкові, який уже будується. - Гроші слати до „Центробанку" на конто ч. 9003.

СПРАВА ПРОТЕСТУ ВИБОРІВ у пінській соймовій окрузі ч. 60.

Протест відкинули.

Варшава, 30. травня 1932.

При останніх соймових виборах в окрузі ч. 60 Пінськ—Лунинець—Сарни одинка здобула всі пять соймових мандатів. Послами „вийшли" самі поляки. Проти цих виборів внесли виборці Пилип Дячук, Василь Раєвський і тов. виборчий протест до Найвищого Суду, домагаючись уневажнення виборів по думці арт. 107, уступ 1) обовязуючої сойм. ординації тому, що листу кандидатів зголошену п. Авксентієм Радчуком, повновласником виб. листи кандидатів „Українсько-Білоруського Виб. Бльоку" ч. 11 у приявї предсідника виборчої окружної комісії ч. 60 судді окружного суду в Пінську п. Длужнецького в урядовому льокалі цієї комісії в приявї самого повновласника украдено, а зголошену додаткову листу тих самих кандидатів листи ч. 11. виборча окружна комісія ч. 60 у Пінську уневажнила з причини запізного зголошення.

В понеділок 30. травня ц. р. відбулася перед Найвищим Судом у Варшаві явна розправа з приводу вище згаданого виборчого протесту до числа справи В 15/227/31. Трибуналові проводив суддя Найв. Суду Баньковський, вотували судді Найв. Суду Кротовський і Сиромятніков. Реферував справу суддя Сиромятніков. Прокураторію при Найв. Суді заступав прокуратор Мошинський; протестуючих Пилипа Дячука і тов. заступав посол д-р Степан Баран, адвокат з Тернополя, а противників протесту заступали адвокати Еттінґер і Черніховський (іменем одинки). Проти вище згаданих виборів внесено ще кілька протестів від сельробів (Чучмая й інших), але їх відкинено перед розправою на так званому господарському засіданні трибуналу з формальних причин. Лишився отже одинокий протест Пилипа Дячука і тов., що саме був предметом згаданої вище судової розправи.

Референт трибуналу Найв. Суду суддя Сиромятніков відчитав протест листи ч. 11. і відповідь листи ч. 1, а опісля письмо предсідника виборчої комісії ч. 60 судді Длужнецького до повітового старости в Пінську і повновласника листи кандидатів ч. 11. Авксентія Радчука до виборчої окружної комісії ч. 60 та до ґенерального виборчого комісаря, що представляли справу крадіжи листи кандидатів з 11-ки до сойму в окрузі ч. 60., як також і справу зголошення додаткової листи кандидатів. Зрозуміла річ, що референт від себе не дав ніяких коментарів.

З черги прийшов до слова речник протестуючих адвокат д-р Степан *Баран*. На вступі своєї промови пос. д-р Баран поставив формальний внесок, щоби відложити розправу в ціли переведення доказу (шляхом реквізиції через дотичні суди) зі свідків судді Длужнецького як предсідника виборчої окружної комісії ч. 60. і повновласника виборчої листи кандидатів ч. 11., Авксентія Радчука, а саме на ствердження обставини, що дня 16. жовтня 1930 отже в часі, коли ще можна було зголошувати листи кандидатів, — повновласник листи ч. 11 Авксентій Радчук дійсно приніс листу кандидатів ч. 11 зі залучниками (заяви кандидатів, заява повновласника) до урядового виборчого льокалю і що цю листу зложив він на столі в урядовому льокалю виборчої окружної комісії ч. 60 у приявї предсідника цієї комісії та що в цьому самому моменті у приявї згаданого предсідника невідомий осібняк, котрого повновласник листи ч. 11. мав право уважати за урядовця цієї комісії і котрого в льокалі вже застав разом з представником комісії, зложену на столі листу украв і з нею негайно утік; це сталося на очах предсідника, котрий на це зовсім не реаґував. Під мериторичним оглядом вніс д-р Баран, щоби взяти під увагу протест та уневажнити вибори по думці постанови арт. 107, уступ 1) соймової виборчої ординації.

В мотивації свого формального внеску підніс д-р Баран, що в актах предложеної справи є тільки письма представника виборчої окружної комісії ч. 60 судді Длужнецького до пінського старости з приводу крадіжи листи кандидатів ч. 11. в якому він стверджує забрання листи в його приявї невідомим осібняком, і письмо повновласника листи ч. 11. Авксентія Радчука, в котрому подрібно описано факт крадіжи, як і те, що повновласник застав уже цього осібняка у виборчому льокалю комісії разом з предсідником комісії та уважав його за урядовця цієї комісії з приводу його поведінки з предсідником комісії. Згадані письма не мають зовсім характеру документів у розумінні судової процедури і тому треба устійнити повищий факт крадіжи листи кандидатів шляхом судового пересухання обох повищих свідків. Тимсамим внесок на відложення розправи вповні уоснований.

Щодо самого мерітум справи, то речник протесту пос. д-р Баран навів, що в даному випадку заходять усі знамена з арт. 107, уст. 1. останнє речення, в котрому говориться, що вибори слід уневажнити тоді, коли при виборчому поступованні були такі факти, що могли мати рішаючий вплив на вислід виборів. На доказ д-р Баран подав статистику соймових виборів в окрузі ч. 60 в 1928 р. Тоді зголошено там 15 важних лист. При цих виборах здобули листа ч. 1. (санація) 42.675 голосів (два мандати), листа ч. 20 (русска) 16, 849 голосів (1 манд.), листа ч. 8. (сельроб-правиця) 14.958 голосів (1 манд.) і листа ч. 2 (ППС) 14.762 голосів (1 манд.). Понад 10.000 гол. одержали тоді: листа ч. 18 — голосів 13.088 (Бльок національних меншин), листа ч. 13 — голосів 12.817, листа ч. 19 — голосів 12.743 (сельроб-лівиця) і листа ч. 3 — голосів 11.720. В національному розумінні українськими були листи ч. 8., ч. 18 і ч. 19, що разом здобули 40.789 голосів — отже разом після виборчого дільника (14.762) могли мати два мандати.

В найгіршому випадку при нормальних обставинах, — а навіть таких, які були у 1928 р. — треба прийняти, що абсолютна українська більшість з білоруською меншістю при просто зникаючій меншости польських виборців, не зважаючи на невелику може національну свідомість українських і білоруських виборців у виборчій окрузі ч. 60 — була би здобула щонайменше один соймовий мандат при виборах дня 16. листопада 1930 р. З уваги на цей подійсний стан на думку речника протестуючих є всі законні дані, щоб уневажнити запротестовані вибори.

Речникові протесту д-рові Баранові відповів у довшій промові варшавський адвокат Еттінґер, платний заступник одинки при всіх розправах перед Найвищим Судом з приводу внесених кимнебудь протестів. Він сказав, що повновласник листи ч. 11. Авксентій Радчук прийшов мабуть у порозумінні з невідомим сьогодні осібняком до предсідника окружної виборчої комісії ч. 60 у Пінську і зложив на його столі незнані папери, які забрав цей осібняк. Останній — мабуть не без попереднього порозуміння — втік опісля з тими незнаними паперами, а тепер п. Радчук каже, що це саме були виборчі документи, хоч на це нема ніяких доказів, що це була саме листа кандидатів ч. 11. з відповідними залучниками. Додаткове зголошення тої самої — як каже повновласник листи кандидатів ч. 11 — не має значіння, бо зголошено її разом з додатковими підписами вже по законному речин-

В Еспанії неспокій.

Минулої неділі прийшло до кривавих сутичок між поліцією і комуністами в місцевости Льопов. Комуністи хотіли оголосити відозву, яку поліція сконфіскувала. Прийшло до взаїмного обстрілу. Підчас стрілянини вибухла бомба, при чому одна жінка згинула і одного мужчину тяжко зранило. В Барцельоні поліція застрілила мужчину, що хотів виконати револьверовий замах на президента поліції, стріляючи до його авта. В цьому ж менті упав з боку поліції стріл, що положив його трупом.

Китайські втрати в Шанґаю.

ПАРИЖ, 31. V. ПАТ. Урядовий китайський комунікат стверджує, що підчас боїв між китайськими і японськими військами біля Шанґаю впало від початку 1932 р. 214 старшин і 4.060 рядових китайців. Ранених начисляють на 617 старшин і 1.153 вояків.

Радянщина імпортує збіже.

В кругах арґентинських збіжевих експортерів кружить чутка з Ліверпулю про большевицьке закупно 5 поважних вантажів канадійського й австралійського збіжа. Місцева преса зазначує, що вправді на основі останніх вістей з Радянщини слід би думати, що ця держава перестане бути конкурентом як експортуюча збіже на світовому ринку, то всетаки її поява на збіжевих ринках як імпортера мусить викликати здивування і насувати здогад, що після тих перших закупів прийдуть другі, а це причиниться без сумніву до поправи збіжевих цін.

По широкому світі.

При соймових виборах в Ольденбурзі гітлерівці здобули на 46 послів 24 мандати.

В Бомбаю прийшло знову до вуличних заворушень, при чому 7 осіб убили а кількадесять ранили.

Вашинґтонські політичні кола стверджують, що Злучені Держави не думають брати участи у льозанській конференції.

Із Шанґаю відійшов останній відділ японських військ. Осталось тільки 100 поліціянтів і залога морських стрільців, значить, стільки японців, скільки було в мирних часах.

ҐЕН. СТРАЙК. В ЕСПАНІЇ.

МАДРИД, 31. V. ПАТ. М-ство внутр. справ повідомляє, що заповіджений в Севілі ґенеральний страйк не вдався. Спроби підпалювати церкви здавлені в зародку. В усій Еспанії спокій. В Альжесірасі почався ґен. страйк. Поїзди до Севілі не відійшли.

ВИБУХ У ХЕМІЧНИХ ЗАВЕДЕННЯХ.

МАРСИЛІЯ, 31. V. ПАТ. У Ґардані був сьогодні вибух у хемічних фабриках. Шість людей згинуло, 10 було ранених.

БОМБА В РАТУШІ.

КАДИКС, 31. V. ПАТ. До викладової салі в ратуші вкинув хтось бомбу. Бомба вибухнула 10 хвилин після того, як слухачі вийшли. Поліція арештувала трьох людей, що в критичному менті були перед ратушем і їх ранили відломки бомби.

складовими частинами її творива, неспроможні розкласти її на ці частини.

Нема для критики радіснішої та клопітнішої появи, як ґеній. Останній арґумент критики: — гляньте на твори ґенія, ось ідеальні зразки мистецтва! Цей радісний жест заступає численні теоретичні міркування.

Та яка сила такого арґументу? Архитворів не можна наслідувати більш, як життя ґеніяльних мистців.

Критика не журиться питанням, як родити ґеніїв і плекати їх. Ґенії родять критиків, а не навпаки. Архитвори більше бентежать загал, ніж розяснюють йому проблеми, що його хвилюють. Критика має найкраще поле праці у двох випадках: коли пересічна продукція, достосована до рівня суспільности перемагає над мистецтвом, і тоді, коли архитвори, захоплюючи загал, змішують водночас хаос ідей.

І сама критика, якої завдання проводити межі між ґеніяльними творами і талановитими, між талановитими і безвартними, мусіла би скінчитись популярною педаґоґікою, якби не підсилювала себе появами ґеніяльних творів. Та інколи досить одного захоплення, щоби відкрити сучасности нові сторінки мистецтва, яке виснажується, блукаючи між готовими формами та ідеями.

ції до зголошення і зовсім правильно та згідно з виборчою соймовою ординацією виборча окружна комісія ч. 60 це зголошення відкинула. Тому протест треба відкинути.

Дальше забрав слово іменем одинки як її другий речник адвокат Черніховський. Він, піддержуючи внесок адв. Еттінґера, полемізував головно зі статистичними виводами пос. д-ра Барана і доказував, що пінський повіт замешкують не українці, а білоруси, чого доказом хоч би обставина, що додаткову листу кандидатів зголошено не з підписами виборців з Пінська, але зі Сарн та що білоруські селяни цілком не одушевляються українцями і їхньою політикою, але у своїй масі держать з Польщею. Виказали це останні вибори до сойму і сенату у 1930 р., коли представниками вийшли кандидати польської проурядової листи з тих земель, що їх замешкують білорусини. Участь білоруських та українських виборців при виборах у листопаді 1930 р. в окрузі ч. 60 була просто імпонуюча. Голосувало понад 20.000 більше, як у 1928 р. *(Д-р Баран: Не фізично, тільки чудом у виборчій урні!)*. Масово тоді голосувати там на одинку, а історію з мнимою крадіжю листи кандидатів ч. 11, видумано пізніше на те, аби закрити перед виборцями і світом неміч у пінській окрузі ч. 60 тих, що форсували цю листу.

На такі виводи речників одинки вважав за відповідне представник протестуючих пос. д-р Баран не відповідати і з уваги на таке становище представників одинки остентаційно зрікся голосу.

Як останій забрав слово прокуратор при Найв. Суді Мошинський. Він передовсім спротивився формальному внескові д-ра Барана в цілі судового переслухання поданих ним свідків, бо представникові виборчої окружної комісії як фаховому судді треба безумовно вірити, і щодо спірних фактів, поданих ним у письмі до пінського старости, він своїх децизій напевно не змінить. Щодо мерітум справи, то прокуратор, беручи під увагу, що додаткову листу кандидатів ч. 11 зголошено тільки з 10 підписами, (замість щонайменше 50), а до того за пізно, бо вже по речинці, вніс від себе на відкинення протесту.

Трибунал по довшій нараді проголосив присуд, котрим протест Авксентія Радчука і тов. відкинув. Мотиви будуть оголошені на письмі.

В часі розправи на салі були присутні представники варшавської преси. Деякі ендецькі пресові органи подали звідомлення з розправи під сензаційним титулом „Крадіж виборчих актув".

За оборону німецького моря

БЕРЛІН, 31. V. У Дрездені відбувся конґрес німецького Т-ва Прихильників фльоти при участи членів саксонського уряду та під кермою военної маринарки. Зїзд вислав през. Гінденбурґові чолобитню телеграму. Державний секретар Ліндкіст у промові підкреслив конечність оборони моря задля охорони загрожених східних кордонів Німеччини. Передовсім в обороні Сх. Прусії треба домагатися скріплення нашої фльоти — говорив бесідник. — Сьогодні вона ще володіє на Балтійськім Морі. Та треба побоюватися, — говорив дальше Ліндкіст, — що Франція та Польща заключили тайну умову, яка передбачує на випадок війни висилку французьких кружляків на води Балтику.

Конґрес приняв таку резолюцію: „Небезпека, що загрожує німецькому сходові, звернена проти всієї німецької держави. Збройння Польщі на морі та суші загрожують нашій батьківщині. Над цим фактом не вільно нікому рівнодушно переходити до порядку. Німецький Союз Приятелів фльоти з усіми своїми відділами домагається звернути всі сили для розбудження боевої та оборонної волі на морі, необхідної для охорони німецького Сходу на морі та на суші".

—o—

ОСТАННІ ВІСТИ

ФОН ПАПЕН УТВОРИТЬ НІМ. КАБІНЕТ.

БЕРЛІН, 31. V. ПАТ. През. Гінденбурґ поручив бувш. центровому послові фон Папенові місію створення кабінету національної концентрації. Фон Папен місію прийняв. Фон Папен бувш. член центрової фракції пруського сойму, відомий з виступів проти лівого напрямку в центр. партії. В центр. колах вказують, що кандидатура Папена висунена без офіціяльної згоди партії, не моглаб рахувати на апробату партії. Провідники центру заявили, мабуть, на конференції в Гінденбурґа, що їх партія не візьме чинної участи в новім кабінеті. Становище центр. партії до будучого кабінету нац. концентрації буде залежне від його складу та програми.

Передбачують такі кандидатури до поодиноких тек в будучім кабінеті: закордонні справи фон Нойрат, нім. амбасадор у Льондоні, внутрішні фон Ґайль або фон дер Остен, райхсвера ген. Шляйхер, господарство проф. Вармбольд (мін. господарки в Брінінґовім кабінеті), прохарчування бар. фон Лінік, провідник аґраріїв у Надренії, почта Шецель, справедливість Йое. Теку м-ства праці одержить правдоподібно д-р Ґерделер, фінанси тайний рад. Шміц, фінанс. знавець, або мін. директор фон Кросік, директор бюдж. виділу в комісії держ. фінансів.

През. райхстаґу Лебе одержав повновласти негайно скликати парлямент, як лише новий канцлер висловить готовість зложити програмову заяву в райхстаґу.

Фон Папен родився 1879 р. в Вестфалії. Карієру почав як військовий. Підчас війни був військ. аташе при нім. амбасаді в Вашинґтоні. Після відкликання з того становища іменували його були шефом штабу IV. армії.

ДИМІСІЯ РУМУНСЬКОГО УРЯДУ.

БУКАРЕШТ, 31. V ПАТ. Оголосили тут такий уряд. комунікат: Тому, що уряд не може найти негайно джерел на покриття платень службовцям з причини нездійснення впливів і тому, що в теперішніх обставинах годі затягнути позичку, з другого боку беручи під увагу, що знижка платень службовців на половину вимагала би уряду, опертого на сильній політ. партії, зголосив димісію. Димісію прийнято.

БУКАРЕШТ, 31. V. ПАТ. Тітулеску візвали телефонічно зі Женеви до Букарешту.

—o—

ДОЛЯР.

Банк Польський платив 31. травня за доляри 8.86, приватно платили 8.87 і 8.87.25. Золотий доляр 9.06.

—o—

НОВИНКИ

— **Колиж вже врешті?** Із Перемишля надіслали нам такий запит до д-ра К. Студинського: В українській пресі появилася вістка, що д-р Студинський після свого процесу рішився уступити з головства в Науковому Т-ві ім. Шевченка. Лучше пізно, як ніколи, але коли врешті зрезиґнує д-р Студинський з інших достоїнств в українських установах? А зокрема з члена виділу Української Щадниці в Перемишлі? Нетерпеливо дожидаємо цієї вістки.

— **Памяти бл. п. Юл. Романчука.** В неділю, 22. травня ц. р. вшанувало перемиське громадянство память бл. п. Юліяна Романчука. За почином філії „Просвіти" в Перемишлі відбулась в год. 12 в катедральній церкві торжественна панахида, опісля в салі Народнього Дому жалібна академія, при співучасти усіх кол нашого громадянства. На академію зложилися: реферат голови Філії „Просвіти" проф. Зубрицького про Ю. Романчука як освітника, промова посла д-ра Загайкевича про політичну діяльність і заслуги Романчука та дві хоральні точки. Хор Читальні „Просвіти" в Перемишлі відспівав Леонтовича „Смерть" та „Козака несуть" а Т-во „Боян" Лисенкову кантату „На вічну память".

— **На будову нагробника Ів. Франка зложив „Маслосоюз"** 600 (шістьсот) золотих зі збірки між своїми урядовцями.

— **Панахида по Головнім Отамані Симоні Петлюрі.** В минулу неділю дня 29 травня в православній церкві при вул. Францішканській у Львові відбулася панахида за душу бл. п. Головного Отамана Військ УНР і Голови Української Директорії Симона Петлюри з нагоди 6-ої річниці трагічної його смерти. На 1-шу год. дня, в якій був заповіджений початок заупокійної відправи, зібралася до церкви ціла українська еміграція у Львові й представники галицького громадянства, серед яких можна було бачити найближчих співпрацьовників покійного Отамана. Службу відправив о. Ігумен Пантелеймон, а проспівав її мішаний хор рядника Купчинського, який цим разом був на висоті свого мистецького завдання. Цілу панахиду хор проспівав у старо-східних православних мотивах, викликуючи кольосальне враження величавою простотою й урочистою гармонійністю звуків сумного православного обряду. Містичне враження від співу збільшувалося ще тим, що всю панахиду хор відспівав по українськи. Численно зібрана публика виходила з церкви в урочистому настрою.

— **Цирк у Львові.** Дня 3-го червня приїзджає із Варшави до Львова відомий цирк Станевських окремим поїздом. Крім ріжних зразків фавни, слонів, малп, верблюдів і зебр зібрані там теж представники деяких екзотичних народів. Ближчі інформації в афішах. Передплатники нашого часопису можуть дістати в Адміністрації „Діла" знижкові білети на 50 прц.

— **Львівський почтовець викрав чек.** Промисловець Ґріфель із провінції одержав зі Львова лист, у якому мали бути 2 чеки, на 10 тис. фр. франків і на 4 тис. фр. У листі був чек лише на 4 тис. Виявилося, що чек на 10 тис. викрав почтовець на львівській почті. Він признався до крадежі.

— **Зменшення директорських пенсій.** Президія ради міністрів виготовляє, як повідомляють із Варшави, декрет про обмеження надмірної винагороди членів дирекцій і надзірних рад у промислі і торговлі. Проект має на меті зменшення видатків на директорські пенсії, які йдуть в десятки і сотки тисяч зол., уможливити поправу винагород за дійсну працю нижчих службовців і робітників.

— **Іспит зрілости** в ґімназії „Рідної Школи" в Золочеві відбувся в днях від 19 до 24 травня ц. р. під проводом візитатора Кестліха. Іспит видержали: Антоняк Богдан, Боднар Микола, Безпалько Осип, Боднар Роман Іван, Вашкович Осип, Вільчинський Маріян, Гусаківна Ірина, Загоруйко Іван, Іванчук Роман, Казимира Богдан, Квасовський Роман, Кук Василь, Макух Василь, Малиновський Василь, Петришак Михайло, Радович Дмитро, Чеховський Іларій. 3 абітурієнтів репробовано на пів року.

— **Увільнили фризієра, що вбив свою жінку.** У Львові закінчився процес проти фризієра Тікера, обвинуваченого в убивстві своєї жінки Льолі. Присяглі 8 голосами заперечили питання про душогубство, а 11 гол. потвердили питання про вбивство. Рівночасно потвердили 9 голосами додаткове питання, що вбивник ділав у стані замрячення ума. На тій основі трибунал увільнив Тікера від вини та кари.

— **Д-р Ґаґатек на волі.** Д-р Ґаґатек, про якого ми свого часу повідомляли, що був вмішаний у крадіж у львівському нафтовому т-ві „Малопольська" при Марійській площі ч. 8, вийшов на волю без кавції. Слідство в тій справі ведуть дальше.

— **Напад на кооперативу.** Як повідомляє „Хвиля", на український „Союз" у Сокалі напала ґурма людей і повибивала всі шиби. Поліція арештувала кілька осіб. Напад був вислідом якихсь партійних порахунків.

— **Грабунок у Сколім.** Герш Герцман, власник ґазетного бюра в Сколім, вертав вечором з жінкою до дому. По дорозі напали на них якісь два прохожі і поваливши їх на землю, пробували заткати їм роти. А що нападені счинили крик, бандити вирвали їм тільки течки, в яких находився денний торг і втікли.

— **Небезпечне стрільно.** Біля села Стаховець поставської громади пастухи розпалили вогонь в місци, де находилося артилерійське стрільно з часів світової війни. Настав вибух, який відкинув кількох пастухів на кілька метрів а одного тяжко покалічив. В додатку від розкиненого вогню повстала пожежа і знищила кілька гектарів ліса.

— **Дрібні вісти.** Пекарські робітники у Варшаві проголосили на 1. червня ц. р. страйк наслідком виповідження власниками пекарень збірної умови. — В Букарешті застрілився директор „Банка Уніка", д-р Попер, втративши цілий маєток. — Коло Діжону вдарили на себе в повітрю два військові літаки, наслідком чого один розбився і двох летунів погибло.

— **Скільки безробітних у Польщі.** По останнім статистичним даним 28. травня ц. р. було в Польщі 288.637 безробітних, що означає спадок у порівнянні з попереднім тижнем на 9.974 осіб.

— **2406 часописів у Польщі.** Згідно з останіми даними, що їх опрацював Гол. Статистичний Уряд, загалом зареєстрованих у Польщі є 2.406 часописів, у цьому 2.016 у польській мові, 136 у жидівській, 106 у німецькій, **83 в українській**, 13 в гебрайській, 12 російській, 9 в білоруській та 31 часописів у інших мовах. Найбільше часописів, а саме 308 припадає на познанське воєвідство, 265 на львівське, 181 на краківське, 153 на шлеське. В варшавському воєвідстві крім Варшави появляється 69 часописів, у Варшаві зареєстрованих 823 часописів. У загальній скількости часописів є 210 денників, 126 часописів, що виходять 2—4 рази в тижні, 494 тижневики, 285 що виходять 2—3 рази на місяць, 878 місячників, 52 двомісячники, 160 квартальників і 201 інших часописів.

— **Арештують духоборів.** У Нелсоні (Брит. Колюмбія) арештували 117 членів секти духоборів, за це, що ходили нагі. Загалом від 1. травня арештували 862 членів секти. Тому що духобори живуть у Канаді більше ніж пять літ, годі їх, згідно із союзним законом, депортувати.

— **Протижидівські заворушення на віденському університеті** не вгавають. Націонал-

соціялісти били студентів жидів, причому 5 тяжко поранили. Ректорат припинив виклади на необмежений час.

— **Не мали щастя.** Біля містечка Веролі на південь від Риму найшли розбитий французький літак, що віз двох розбитків корабля „Жорж Філіпар" з Порт Саід до Марсилії. Літак вилетів минулої середи з Бріндізі і пропав без вісти. Оба пільоти й оба подорожні погибли підчас катастрофи.

— **Ті мали щастя.** Летун Брови, як повідомляють із Сітель, пробував знову перелетіти до Токіо. Над заливом Еліота апарат станув в огні. Брови і його товариш вискочили із літака з легкопадом, який отворився майже над самою поверхнею моря. Оба летуни вратувалися

— **Величезний метеор.** Мешканців міста Сальта, як повідомляють з Буенос Айрес, налякав наглий землетрус, причому дався чути сильний гук, подібний до експльозії. Показалося, що потрясения землі викликав величезний метеор, який впав у віддалі 18 км. від міста й експльодував, вударившись з землею.

— **Три пекольні машини в Білгороді.** В сусідстві данського посольства найшли з ночі пекольну машину. Тої самої ночі біля одної друкарні вибухла друга, пекольна машина нероби вши великої шкоди. Біля шкільного будинку найшли третю машину, але вона не вибухла. Слідство ствердило, що всі пляновані замахи походили з тої самої руки.

— **Справлення похибки.** У вчорашньому числі „Діла" пропущено наслідком коректорського недогляду підпис під статтею п. н. „Свято Матері". Авторкою статті є п-ні Бляика Бзранова.

—o—

З театру.

Великий Театр: „СЛІДСТВО", песа на 5 дій Альсберга та Гессого.

Ближче невідома спілка двох німецьких авторів дає ще один варіянт нашумілого „Випадку із сержантом Ґрішею" А. Цвайґа. Песа дуже актуальна у Львові з огляду на останній сензаційний процес, що досі не зійшов зі сторінок бульварної преси: процес, в якому суд ставить людину під тінь шибениці на підставі ріжних познак, що кидають на неї тінь підозріння як на душегубця. Якийнебудь випадковий збіг безглуздих фактів може поліційний комісар або слідчий судя повязати у такий льогічний ланцюг, що коли раз паде підозріння на найменше невинного, кожне його виправдання змінює а не ослаблює познаки проти нього. Сотні невинних людей гине на підставі судових присудів тому, що представники Теміди хотять за всяку ціну найти винуватця, а їхне себелюбство не дозволяє їм признатись, що найти його не можуть.

Цю тезу виводять автори із німецькою солідністю, за всіма правилами старої драматургії і тому вона за мало зосереджена, за повільна своїм темпом як на нинішного глядача. Два-три типи, у менших ролях, першорядні. Арт. Ходецький дав зворушливо трагічну креацію.

м. р.

З судової салі.

Відгомін бірчанського нападу перед судом у Перемишлі.

Голосна була справа нападу на почтовий амбулянс під Бірчою дня 31. липня 1931. В сім днів по тім нападі улаштовано велику поліційну облаву при помочі сконсиґнованої з усіх постерунків поліції, а також при помочі ріжних гаєвих, ловецьких сторожів і членів польського „Стшельца". Між іншими втягнено до помочі в цій облаві Василя Ланика, молодого парубка з Риботич, члена „Стшельца" та ловецького сторожа. Йдучи лісом, натрапив він на дрімаючого Дмитра Ґута, 19-літнього хлопця з Брилинець, який пас коні і заснув. Озброєний в кріс „манліхера" Василь Ланик збудив Дмитруня та почав його випитувати, що він тут робить, звідки є і т. д. Збуджений нагло Дмитро Ґут відізвався з переляком, що він зі села (розуміючи найближче своє рідне село Брилинці), а відтак, коли Ланик сказав, аби підійшов до нього, переляканий хлопець почав від нього віддалятися. Тоді Василь Ланик віддав два стріли, з яких перший зранив Дмитра Ґута в горішню часть правого рамени, а другий у плечі і перейшовши наскрізь через легені, спричинив смертну рану. По 4-годинних страшних муках Дмитро Ґут помер.

В наслідок спорядженого в канцелярії д-ра Загайкевича донесення до прокуратури відбулося в цій справі доходження, в результаті якого Василь Ланик станув дня 27. V. ц. р. перед окр. судом у Перемишлі як обвинувачений за провину з § 335 к. з. Обвинувачений боронився тим, що беручи участь у поліційній облаві за виновниками і маючи безпосередньо перед фактом відомости, що саме в тім місці бачили попереднього дня трьох підозрілих людей, з яких один мав револьвер, уважав себе в праві віддати вистріли в напрямі втікаючого хлопця, в якому підозрівав котрогось з виновників, тимбільше, що він не задержався, не зважаючи на його візвання, щоби станув.

Родину вбитого Дмитра Ґута як покривджених заступав на розправі адвокат д-р **В. Загайкевич.**

Розправа скінчилась тим, що Василя Ланика признали винним провини з §. 335 к. з. і засудили його на 6 місяців арешту з завішенням на три роки.

З життя північних земель.

(Допис з Ковля).

I. „Праві націоналісти", тобто ковельські хлібоїди. Дня 20. IV. 1932 р. Гродський Суд у Ковлі перевів на домагання Окружного Суду в Луцьку допит свідків в справі уневажнення виборів Управи кооперативи „Народній Кооператив" у Ковлі, що відбулись на Загальних Зборах 16. VIII. 1931 року. Скаргу про уневажнення виборів Управи зложила до Окружного Суду Надзірна Рада цеїж кооперативи з тих мотивів, що Загальні Збори зломили § 25 статуту й наперекір правним приписам статуту й коопер. закону вибрали неправну Управу в складі: О. Калюжного, Д. Куліша, М. Муравця (останній М. Муравець, не був навіть членом кооперативи). Суд Гродський переслухав у цій справі таких з противної сторони свідків — К. Стадніокову, Д. Романенка, П. Доманицького, п. о. І. Губу, П. Цешинського й Присяжнюка. В цей день українські громадяни м. Ковля мали добру нагоду, на підставі свідчень цих панів, переконатись, що жадної громадсько-моральної вартости вони для українського суспільного життя тут не представляють, а навпаки йому шкодять. Всі майже ствердили, що вони не притримувались коопер. закону й приписів статуту і навіть цим хвалилися, як напр. К. Стаднючиха — на запитання судді: „чи був на зборах ревізор?" відповіла, що був, „але бачите вони — Зибенки, Пирогови, Пілґрські є родичі й вони є ліві, а ми праві націоналісти". — „Вони нас весь час усе законами та законами партикулями, а ми собі так по звичаєвому праву так як ви, пане Судде, судите по звичаєвому праву". Зізнання П. Доманицького настільки були характеристичні з погляду правного, що судя просто з нього кпив, коли П. Д. доводив, що Надз. Рада мусіла з морального боку піти до димісії, коли їй більшість зборів висловила недовіря, але по закону, додає П. Д., треба для цього 3/4 голосів, а такої кількости не було й Н. Р. не пішла до димісії". На це йому судя — „Отже Н. Р. вперлась на закон і не пішла, а ви хотіли, щоби вона пішла". Доманицький відповідає: „Так!" Ів. Губа теж в такомуж дусі доводив судді, що Н. Р. мусіла піти до димісії. А коли судя запитав його, чому він не пішов до димісії, як член тієїж Н. Р., то п. о. Губа наївно відповів: „Як вони не пішли, то й ми (Губа й Цешинський) не пішли, бо не моглиж їх залишити". Готентотська мораль!.. „Вони з морального боку мусіли уступити, з їм вільно було залишитись далі в Н. Р. й далі шкодити нормальній праці установи.

Але усе це в порівнанні з тим, що далі „посвідчив" п. о. І. Губа, то була дурниця. Своїми зізнаннями „праві націоналісти" показали свою моральну й розумову убогість та прилюдну безличність, а ось п. о. Губа ще й свою негідність. На запит судді: „чи є протокол Заг. Зборів?" відповідає о. Губа: „Протоколу нема, бо нема секретаря зборів. Вони вибрали такого секретаря, що тепер сидить у тюрмі. Колиб був порядний, то не сидів би". Секретарем був Павло Вітрик, молодий хлопець, що з національно-українського й морального боку має серед місцевого суспільства добру громадську опінію. П. Вітрик сидить у луцькій тюрмі під закидом приналежности до УВО. На секретаря був вибраний обома сторонами. „Свідчення" п. о. Губи зробило навіть на його товаришів, які в той день виступали на суді, прикре й неприємне враження, а серед ширшого українського загалу викликало проти о. Губи сильне обурення. Проти таких типів, як о. Губа, замало морального обурення. Тут потрібна організована акція боротьби, до якої має прийти шануюче себе українське громадянство.

II. Перевибори уповноважених до „Українбанку". Надзірна Рада на підставі зложеного на письмі протесту С. Пілґрірського про уневажнення виборів уповноважених з Ковля, до „Українбанку", що відбулись 3. IV. ц. р., скасувала згадані вибори й призначила на день 8. V. ц. р. повні вибори. Вибрано 17 уповноважених, з яких 7 пройшло по списку ч. 1 й 10 на чолі з С. Пілґрірським по списку ч. 2. Правда, на цих виборах не було вже завішеного в правах члена Управи п. В. Томашківського, бо його Надз. Рада виключила з членів „Українбанку", але не було й д-ра М. Пирогова, якого тодіж, як і Томашківського, виключила Н. Р. з членів „Українбанку". Щодо першого, то жадного здивовання серед громадянства це не викликало, а навпаки: дивувалось — чому п. Томашківського раніше не виключили, але щодо п. Пирогова, то були усі сильно здивовані й обурені. І кожний питав за що?... Злі язики кажуть, що д-ра Пирогова виключили за те, що на сьогорічних зборах „Українбанку" мали висунути його кандидатуру в члени Управи „Українбанку" (!). Це моральна сторона. Формально д-ра Пирогова виключили за те, що Т-во „Основа", з якого д-р М. Пирогів вийшов три роки тому назад, й яке має тепер головою Г. Стаднюка, не заплатило свого давнього боргу до „Українбанку". У нас все можливе!... Тому хай нікого не дивують такі методи з „громадського" життя. В цьому році в „Українбанку" мають бути перевибори Управи й Надз. Ради. До цих зборів деякі „кооператори", що мають „тісний контакт" з уповажненими в реставрації Осюка, вже готуються. Їм байдуже, що своєю господаркою в цій поважній українській установі вони допровадили її до дуже лихого фінансового стану; кооперативної праці — жадної. Навіть не зуміли використати ті невеличкі суми, що минулорічні Заг. Збори, після домагань низовиків і представника О. С. К. були на цю ціль ухвалили. Місцеве громадянство чекає цьогорічних зборів з нетерпеливістю, бо нарешті, хоче покласти край тій кліці, що біля цієї установи приліпилась й свої інтереси захищає. Внаслідок того, як уже згадано, стан установи загрожений як з фінансового боку, так й кооперативно-громадського. Нема установи, а є „лавочка" осіб. Звіт з ревізії, що буде відчитаний на зборах, це підтвердить. Річні Заг. Збори „Українбанку" призначені на 20. VI. 1932.

III. Уконституування Надз. Ради Окр. Союзу Коопер. 8. V. ц. р. доповибрана Надз. Рада (див. „Діло" ч. 98.) обрала головою Ф. Тишика зі Седлищ, заступн. голови К. Систалюка із Нової Вижви й секретарем А. Гаврилюка із Старої Вижви. Усі сельроби, а А. Гаврилюк є кооппор. „Коопер. Вістей", вибраний на Заг. Зборах О. С. К. до Надз. Ради за рекомендацією Л. Лісовського, голови Ревіз. Комісії О. С. К., керовника школи у Старій Вижві. Пана інж. М. Ліщинського так і поминули. Цього й треба було чекати. Правда, Ліщинський цього не чекав.

IV. Відповідь дописувачеві з Камінки Стр. у „Кооп. Вістях", як ревному оборонцеві О.С.К. у Ковлі. В „К. В." ч 10/32 з дня 15. V. 1932 р. поміщений допис „Наступ угодовецьких ундо-радикальних руїнників на ковельський Окр. Союз Кооператив" за підписом „Низовий Кооператор". Цей „Низовий Кооператор" висловлює обурення з приводу мого допису в 98. ч. „Діла", що мовляв Карпа Систалюка названо в дописі руїнником та шкідником кооперації, а доказів на це не дав жадних. Щоби довго не зупинятися над цією справою, бо особа Систалюка цього не варта, я приведу в підтвердження своїх закидів тільки ухвалу сьогорічних Загальних Зборів членів кооп. „Свідомий Господар" в с. Новій Вижві, що відбулися тиждень тому назад, де К. Систалюк був головою Управи кооп., а саме: „Загальні Збори ухвалили висловити за надужиття, яких допустився в кооперативі Карпо Систалюк, догану й Карпа Систалюка виключити з членів кооперативи". Надужиття, як кажуть кооператори з Н. Вижви, були такого характеру: „К. Систалюк з каси кооп. брав гроші і невідомо де дівав", по своїх справах їздив до Ковля, а казав, що для кооперативи, тому брав зворот коштів подорожі та дієти і вже при цьому купував для кооперативи на яких 30 золотих товарів; не визнавав касієра, сам відбирав гроші від склепаря й тепер є манко і в склепаря і в Систалюка. Не покрите манко Систалюка ще з 1929 р. Думаю, що цього буде досить, щоби вже скласти уяву про громадську вартість тих осіб, яким „Низовий Кооператор" з „К. В" радить мати „чисті руки".

Я цією дорогою теж складаю ковельським кооператорам свій привіт та побажання далі в цьому напрямку працювати й подібних „кооператорів" як Систалюк і тов. з кооперації гнати. Без „К. В." справжній кооператор свою дорогу найде. Отже тепер мусить звільнитися місце в президії Надз. Ради О. С. К. й може бодай тепер на місце К. Систалюка виберуть М. Ліщинського.

Ковельчании

—o—

СПОРТ.

ПО ОСТАННІХ УСПІХАХ „УКРАЇНИ".

Від 22. до 29. травня розіграла дружина України троє важких змагань за мистецтво і всі виграла: 22. — з Чорними І. Б. 6:0, 26. — з Другим Соколом 2:1 і 29. — зі стрийською Погонею 2:0. Ворота добули: Ґоцький І. 4, Ґоцький II., Роман і Воробець по 2. Біланс: 6 пунктів добутих, ані одного страченого, зі знаменитим відношенням воріт 10:1. Найцінніший з цих успіхів — це перша несподівана перемога над сильним Другим Соколом який минулого року оба рази переміг Україну, хоча в ній грали тоді Кобзар, Грещук і Петрів.

Усі ці змагання відбулися на грищі Чорних, яке є багато більше й рівніше від інших, що також мало корисний вплив на гру нашої дружини, яка розіграла всі три змагання в незміненому складі. Бутель на воротах багато ліпший як у минулому році, боронить без заміту і з посвятою, має тільки за слабий викоп. В останніх змаганнях не мав назагал багато роботи наслідком знаменитої гри солідної оборони: Роман — Сич, яка є тепер найліпшою частиною дружини. Поміч у складі: Борсук, Цимбала й Олійник уповні вдоволяюча. Шкода, що Сич і Борсук не грали від початку сезону, бо тоді висліди в Стрию і з Білим Орлом булиб мабуть інакші. Напад: Лапчук, Ґоцький І., Лисик, Ґоцький II. і Воробець, хоча добув у трьох змаганнях аж 10 воріт, має багато до заміту. На першому місці слід підчеркнути дуже бліду гру Лисика, який обмежується лише до статистування. Грач цей, як видно, хорий і сильно перемучений кількома з черги змаганнями, повинен для користи своєї і дружини, поки не підкріпиться фізично, не виходити на грище, бо інакше наражується на неміл[і], очевидно оправдані оклики видців. Другим слабим пунк-

том є Воробець, який дальше грає незвичайно егоїстично, що не приносить дружині ніякої користи. Крайник власними силами проти сильнішого противника далеко не заїде, тому мусить конечно центрувати, що Воробець, як схоче, уміє, чого найкращим доказом є одинока його у всіх трьох змаганнях центра, з якої Гоцький I. добув рішаючі ворота проти Сокола. Гоцький II. є індивідуально знаменитий, одначе не вміє використати гри збірної. Найсильнішим пунктом нападу є Гоцький I. і знаменитий правий крайник Лапчук, якого все таки за мало затруднюють і не використовують як слід його прецизійних центр.

АВТОМОБІЛЕВІ ПЕРЕГОНИ В АДЕНАВ.

В неділю, 29. ц. м., відбулися на торі Нірбургрінг автомобілеві й мотоциклеві змагання. В категорії мотоциклів до 350 цм. переміг Люф на „Імперіялі" — 106 км. на год. Серед моторів понад 350 цм. найліпший час добув Рітхен на „Н. С. У." — 107.7 км. на год. Головною точкою програми були перегони авт понад 1500 цм., у яких перше місце добув Карачіоля на „Альфа Ромео", побиваючи рекорд тору знаменитим часом 113.78 км. на год. 22 сек. по нім прибув Драйфус на „Бугаттім". Дальші місця заняли Бравшіц і відомий у Львові Штук (оба на „Мерцедес"). В пятницю, 26. ц. м., підчас пробної їзди на цьому торі приключився відомому німецькому змагунові Фон Моргенові трагічний випадок, який спричинив на місці його смерть. Слід пригадати, що в минулому році ця сама доля й на тому самому місці стрінула чеського автомобіліста Юнека. Випадок Моргена — це вже другий у травні ц. р., бо 22. V. на змаганнях в Берліні згинув чех кн. Льобковіц. Оба вони мали стартувати на окружних автомобілевих змаганнях у Львові в червні ц. р. **Д.**

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ.

Іван Чернява: НА СХОДІ — МИ! Фільм прийдешнього. Львів, 1932. В-во „Стрибожич", ст. 198.

Інж. Л. Лясевич: ПРАКТИЧНИЙ РАДІО-АМАТОР. Порадник для всіх. З рисунками автора. Львів-Данціг 1932. Накладом „Украінрадія". Львів ст. 176.

ЯК ПРИЄДНАВСЯ о. ПЕТРО ТАБІНСЬКИЙ ДО ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ. Р. Б. 1932. м. Харбін-Хіни.

ЖУРНАЛИ.

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ, червень ч. 9. Зміст: Л. Чачковський: Княжий город Теребовля (3 обр.). — Штучний шовк з бавовни. — Як рахують курди. — Д. Олянчин: Уривки з праць чужинців про Україну. — Я. П.: Хати на палях (1 обр.). — Найстарші вина. — М. Зий: Теперішне Токіо (6 обр.). — Золото. — Перша кольоніяльна вистава. — Забезпека робітників в копальні. — В. Рижевський. Липськ та його світові ярмарки (2 обр.). — І. Савич: Ключ до щастя. — Чотири імена підряд. — Бас із скрипки. — Чому татуюються люди (2 обр.). — Слони на волі й у неволі (2 обр.). — Вагнер-Черкавський: Мясоїдні ростини (3 обр.). — Шкляний одяг. — Мужеський половий гормон. — Попо (1 обр.). — Охорона китів. — І. Д.: Орхестри комах в Японії. — Кінська сила. — Далекосяглість ріжних голосів. — Фатаморгана (2 обр.) — І. Б.: Як курити. — Т. Е. Бурачинський: Про рака й інші новотвори (3 обр.). — Чи їсти помідори? — Часник чистить кров. — Дезинфекція-відкаження. — Нагнітки. — Йод. — В. Приходько: Подебрадська Академія (2 обр.). — Електричний паровіз. — Оборона „Атлянтиди". — Музейне т-во „Верховина". — Княжна Люшаная (1 обр.). — А. Ірасек: Песиголовці. — Летунські рейди. — Єгипетська сокира. — Циганський „Дім культури". — Історія „Просвіти" (1 портр.). — Вісті з „Просвіти".

НИВА, травень, ч. 5. Зміст: Перед Заг. Зборами станової організації. — о. Стефан Ядловський: Енцикліка св. Отця Пія XI про христіянське подружжя. — о. Д-р Г. Костельник: Крижівська епархія. — о. Іван Ратич: Імпровізація на церк. амвоні. — о. Микола Бень: Матеріяльна самодопомога духовенства. — о. Петро Дзедзик: Із життя східних невдинених Церков. — о. Дм. Кузьмінський: Спосіб подавання св. Причастя. — о. М. Т.: З голосів преси. — Всячина. — Проповіди.

ЗИЗ, ч. 11. 1. червня 1932. Зміст: Стоїмо під загрозою военної пожежі. Небаром літо. Кажуть... Сопішні клярнети. Неудачник. З ювилейного концерту Рідної Школи у Львові або вплив фашизму. Недискреції з конгресу інжинірів. Бо місяць травень був Ваш. Наслідки професійної праці. Механічна жінка. З рисунків малого Ромця.

СВІТ ДИТИНИ, ч. 10. 15. травня.

СІЛЬСЬКИЙ ГОСПОДАР, ч. 11. 1. червня.

ДЗВІНОЧОК, ч. 8. червень.

ВІЛЬНЕ КОЗАЦТВО, Вольное Казачество, ч. 105. Прага. 25. травня.

РУССКИЙ ЗАГРАНИЧНЫЙ ИСТОРИЧЕСКИЙ АРХИВ при министерстве иностранных дел чехословацкой республики в 1931 году. Прага.

ГАЗЕТЫ ЗА 1930 ГОД поступившие в газетный фонд русского заграничного исторического архива в Праге.

На санування Т-ва „Просвіта".

XXIII. ВИКАЗ ПІДПИСАНИХ ПОЗИЧОК НА САНУВАННЯ Т-ВА „ПРОСВІТА".

Новий Санч: Михайло Гарванко 10, д-р Олександер Дзерович 50, Добрянський Семен 25; **Перемишль:** Дубляницева Мирослава 25, Заяць Іван 5, Клячка Михайло 5, Колодка Андрій, Болонне 20, Жовтий Гриць, Болонне 10, Семен Кузик 50, Мандзій Юрій, Болонне 10; **Підволочиська:** д-р Жуковський Андрій 50, Коцюбинський Іван 5, Кавецький Ярослав, Задишівка 10; **Підгайці:** о. Костюк Василь 25, Лотоцький Станислав, Новосілка 50; **Поморяни:** Зелений Антін 15, Жултанський Кость 5, Макух Андрій 5; **Рава Руська(** о. Зрада Теодор, Щирець 10, о. Карпевич Іван, Монастирок 25; **Радехів:** Павло Вашук, Холоїв 10, Ковальчук Михайло 5, Костів Василь, Дмитрів 5, Крук Дмитро, Топорів 20, Макітра Григорій, Оглядів 10, о. Мінко Петро 15; **Рогатин:** д-р Дмитрів Гриць 50, д-р Дрогомирецький Григорій 10, Дуткевич Володимир 5, Дуткевич Анна 50, Каменецький Юліян 10, Кинасевич Зиновій 20, Кісь Павло 5, Ковбуз Лесь 10, Козій Дмитро 5, Кривоус Василь 20, о. Кудрик Теодозій 20, Степан Кузик, посол 100, Магорівська Марія 5; **Самбір:** Борковська Марія, Ваньовичі 50, о. Качмар Михайло, Биличі 10; **Сокаль:** Кохан Володимир 100, Занько Андрій, Кристинопіль 20, Кохан Іларій, Тудорковичі 5, Логай Луць с. Івана, Волсвин 5, Лизунець Михайло 20; **Солотвина:** о. Кейван Микола, Манява 5; **Станиславів:** Коцюбка Михайло 100, Дрогомирецька [illegible] 40, Кебузінський Василь 5, Зайлівна Оля, Тязів 50, Хуцнір Михайло 200, д-р Лавришко Ярослав 42; **Стрий:** [illegible] Калуський Волод. 50, Йосиф Кульчицький, Грабовець 12; **Сянік:** д-р Жук Остап 30, Ковалик Іван, Буківсько 20; **Теребовля:** Загара Михайло 20, Ковальський Павло 5; **Тернопіль:** Єдинаковський Волод. 40, Зарицький Денис 10, Кедварий Гриць 25, Коблюк Андрій 50, о. Король Евген, Микулинці 30, Замора Порфір, Бірки В. 5, Любчаківна Ірина 20, Малицький Микола, Шляхтинці [illegible]; **Тисьменица:** Кревельчук Семен 5; **Турка н. Стр.:** Іванчук Осип, Дзвиняч 20, **Угнів:** Дорош Михайло 5, Камінська Текля 5, Косонога Василь 5, Косоноцький Андрій 5, Лясик Семен 5, Мисько Теодор, Вербиця 6; **Ходорів:** Коровець Дмитро, Грусятичі 15, Кузяк Михайло, Дуліби 5; **Чесанів:** Крупківна Евгенія, Люблинець Нов. 10, Кушка Мих. Жуків 5, Кушка Степан і Юрко, Жуків по 5; **Чортків:** о. Дрогомирецький Михайло, Мухавка 11.50, о. Гр[illegible] Володимир, Ягольниця 15, Конол Андрій, Ягольниця 5, Король Петро, Ягольниця 5, Кохан Володимир, Свидова 5, Кохан Петро, Свидова 5, Копюба Іван, Базар 5, Колодлима Василь, Нагірянка 5, Крамарчук Володимир, Ягольниця 5, Кралій Гнат, Криволуки 5, Круців Василь, Шманьківці 5, Кузь Михайло, Шманьківці 5, Дерманський Корнель, Ягольниця 5, Джегус Михайло, Свидова 5, Дообенко Юрій, Шманьківчики 10, Долган Варвара 5, Дробникевич Онуфрій, Свидова 6, Дубрівний Іван, Свидова 5, Дутка Денис, Нагірянка 5, Дутка Евстахій, Нагірянка 5, Живномірський Василь і Петро, Криволуки по 5, Зазуляк Дмитро, Нагірянка 5, Захарчуківна Рузя, Шманьківці 5, Король Іван 5, Квасницький Віктор, Свидова 10, Кметик Михайло, Свидова 10, Легкий Теофіль, Нагірянка 5, Лехняк Андрій і Тимко, Свидова по 5, Лисиця Василь, Слобідка 5, Магеровський Антін, Шманьківці 5; **Яворів:** о. Бобровський Микола, Янів Новий 10, о. Купіт Микола 20; **Ярослав:** Кава Степан 40, Кашубинський Дмитро 50, Кікта Теодор 5, о. Кікта Юрій 35, д-р Глінський Володимир 50, Василь Вербенець 5, Дуб Михайло 5, д-р Литвин Евген 10. **Західні землі:** Добрянський Софрон, Краків 20, Дудич Теодор, Краків 20, о. Камінський Іван, Залісе 30, інж. Кіяюк Корнель 50, Ладикович Йосиф, Краків 5, д-р Малецький Ол. 25. **Заграниця:** Франція, Квасницький Володимир 200 фр. ([illegible] зол.). Разом **3.392.10 золотих. Разом з усіми попередними 57.080.09 зол.**

З приводу підписаних позичок звертаються деякі інтересовані сторони з запитом, чому досі не оголошено їх імен в часописах. Управа Канцелярії подає до відома, що списки їх виготовлено і віддано до оголошення, однак часописи можуть помістити ці викази щойно тоді, як мають на це вільне місце. Просимо тому бути терпеливими. — За Управу Канцелярії „Просвіти": С. Магаляс, директор.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 31.V. 1932 р. за масло експортове та десерове пріма 0·00 зол., за літру молока 20—21 сот., літру сметани 1·00 зол., [illegible] яєць 3·20—3·30 зол.

Масло 23. V. 3·10, 24. V. 3·—, 25. V. 2·80, 27. V. 2·[illegible], 28. V. 2·50.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.